

»Jeg forstyrrer altsaa ikke?« spurgte den Fremmede med Lorgnetten i Haanden, idet han med en skæv Grimace, der skulde gælde for et Smil, blottede den ene Side af et mægtigt Løvegebis.

»Ikke i Øjeblikket. Tag kun Plads! Men lad mig straks sige Dem, at dersom De er kommen for at tale om Ministerudnævnelser, kan jeg ikke tillade Dem det. Det er et Emne, jeg ikke er i Stand til at drøfte med Dem.«

Den Fremmede, der havde sat sig, saae modfalden ned i sin Hat.

»Det er unægtelig i den Anledning, jeg er kommen.«

Der blev en Pavse, og Tyrstrup strøg sig om Hagen med sin massive Haand.

»Vil De sige mig ganske aabent, Zaun — kommer De i Enslevs Ærinde? Jeg mener: som hans Sendemand?«

»Nej!«

»Det er altsaa ganske privat, De har søgt mig her?«

»Nej, det kan jeg heller ikke sige. Naar jeg har tilladt mig at opsøge Dem paa denne Tid, er det ... Ja, det vil sige ... Jeg mener ... De maa ikke misforstaa mig ... jeg har aldeles ikke noget Mandat ... aldeles ikke. Men jeg føler mig ikke desmindre overbevist om ... overtydet om, at jeg taler paa mange